

Vestitorul numelui lui Iehova

1 Mai 1932

Numărul 9

Descurajat sau credincios

„Ascultă Izrael! Voi astăzi sunteți aproape de luptă împotriva dușmanilor voștri. Să nu vi se turbure inima, lăși fără teamă, nu vă spăimântați, nu vă îngroziți dinaintea lor. Căci Iehova, Dumnezeul vostru, merge cu voi, ca să bată pe dușmanii voștri, ca să vă mântuiască.” — 5 Moise 20 : 3, 4.

IEHOVA dela început a hotărât, ca să justifice numele și cuvântul său. Pentru executarea scopului său a ales pe poporul Izrael, a făcut cu națiunea aceasta un legământ, și multe ocazii i-a dăruit, ca să se increadă cu totul în el, și ca să-și dovedească credincioșia față de el. Numai puțini din poporul acela au rămas credincioși față de Cel Prea Înalt. Ceialalți au căzut, și în urma necredinței și necredincioșiei, națiunea a căzut dela Dumnezeu. „Căci dacă n'a cruțat Dumnezeu ramurile firești, nu te va cruța nici pe tine.” — Romani 11 : 21.

Dușmanul Satan, a provocat pe Dumnezeu, ca să pună pe pământ astfel de oameni, cari să-și păstreze neprihănirea înaintea lui Dumnezeu. Iehova nu numai că a primit provocarea, dar a și dat cuvântul său, că prin soția sa, adecă prin organizația sa, va aduce la existență o „sămânță”, care la timpul hotărât va nimici pe dușman și puterea lui. Dacă Izraeliți ar fi rămas devotați cu credincioșie legământului lor și dacă s'ar fi increzut în Dumnezeu și ar fi ascultat de el, atunci „sămânța” era aleasă exclusiv numai din poporul acela. Isus Cristos este „sămânța”, și ceice sunt cu el și o parte a lui, vor fi făcuți și o parte a „sămânței”. (Galateni 3 : 16, 26-29) Cuvântul lui Dumnezeu ne dă orândueli precise și neschimbate. Orânduile pentru alegerea „sămânței”, cari au fost date în știre Izraelului, găsesc aplicare cu aceeași putere asupra aleșilor dintre națiuni. Importanța acestor orândueli se pune indeosebi în vederea acelorora, cari sunt în legământul pentru împărăție și acuma petrec încă pe pământ. Ceeace a zis Dumnezeu Izraeliților, are o mai puternică aplicare asupra poporului lui Dumnezeu, care în prezent se află pe pământ, deoarece punctul mare de criză a sosit. — 1 Corinteni 10 : 11; Romani 15 : 4.

Exemple

Iehova a lăsat să se scrie în cuvântul său numele și unele fapte ale anumitor bărbați, cari s'au bucurat de aprobarea lui, și darea de seamă descoperă, că fiecare dintre aceia, cari erau aprobați din partea lui Dumnezeu, era credincios și devotat față de el. Niciunul dintre cei aprobați de Dumnezeu nu a căzut în probă de frică. Uni, ca de pildă Ilie a dovedit frică un timp oareșcare; însă din îndurarea lui Dumnezeu Ilie a învins frica

aceasta, și cu curaj a mers înainte în lucrarea aceea, pe care Domnul i-a incredințat-o. Deoarece însemnările Bibliei au fost scrise spre folosul acelorora dintre poporul lui Dumnezeu, peste cari a ajuns sfârșitul lumi, așa rezultă din aceasta, că însemnările acestea acuma trebuie cumpănite din partea unșilor cu un deosebit folos. Dacă Iehova amintește pe un om în mod deosebit, atunci nu trebuie să ne uităm la însușirile unui astfel de om, ci la aceea, ce a meritat aprobarea din partea lui Dumnezeu. Aceste exemple au de scop, ca să dea învățătură acelorora, cari umblă pe cărarea dreptăți.

Noe, Daniel și Iov se bucurau de iubirea deosebită a Domnului, și în cuvântul lui Dumnezeu sunt amintiți indeosebi, ca plăcuți înaintea lui. (Ezechiel 14 : 14, 20) Acești trei bărbați au fost născuți păcătoși, și pentru aceasta nedesăvârșiți, ca și toți ceialalți oameni. (Romani 5:12) Scriptura nu ne dă de înțeles, că ei ar fi fost mai tari în trup și în spirit ca alți oameni; și împrejurarea, că au fost aprobați ca neprihăniți, de loc nu a atârnat de lucrurile acestea. De fapt, cel mai înțelept om, care este amintit în Scriptură, la sfârșitul căii sale a fost respins din partea Domnului Dumnezeu. Ce a fost atunci aceea, ce a fost indeosebi recunoscut de Dumnezeu la acești trei bărbați, și recomandat în cuvântul său? Era lipsa de frică față de dușman și executarea cu supunere a poruncilor lui Iehova. Ei erau încăpăținați în credincioșia lor față de Iehova. Ei nu erau niște bărbați, cari erau înălțați și cinstiți din partea altor oameni din lume. Ei nu au măgulit pe alți și nici nu s'au închinat înaintea altor oameni. Dumnezeu a trimis pe Noe, ca să avertizeze pe oameni lumi aceleia de nimircirea apropiată care era să vină prin potopul puternic. Prin faptul că Noe și-a împlinit datorința sa, s'a făcut urit înaintea tuturor, afară de cercul mic al propriei sale familii. Oameni l-au batjocorit și ocărit. Noe însă a stăruit în aceea, ca din an în an să tot vestească adevărul. Ceeace-i plăcu lui Dumnezeu era credincioșia și devotamentul lui Noe.

Daniel a fost dus ca prizonier de babiloneni. El era un om tânăr cu o înfățișare bună și o minte ageră, și în caz de aplicare iscusită a avantajelor sale personale și a inteligenței sale, putea să se facă iubit înaintea oamenilor. De fapt Daniel a fost ridicat la o slujbă înaltă în imperiul babilonian, și aceasta s'a întâmplat în urma credin-

cioșiei lui față de Dumnezeu. După aceasta a venit proba cea mare peste el. La cererea lui, cei trei prieteni ai lui, Șadrac, Meșac și Abed-Nego, au fost puși în slujbe în regatul acela. Probabil, că Dumnezeu pentru aceea a permis aceasta și lucrurile cari au urmat după aceea, ca să arate, pen- truce au fost plăcuți și aprobați din partea lui anumiți oameni.

⁶ Dumnezeu a îngăduit agenților Diavolului, ca să pună pe Daniel la probă. Regele Darius a fost induplecat, ca să elibereze o poruncă sau lege regală, care a ordonat, că fiecare în împărăție, care în timp de treizeci zile dela emiterea porunci de interdicere, s'ar ruga la vre-un Dumnezeu oarecare afară de regele, acela trebuia aruncat în groapa cu lei. (Daniel 6 : 7) Scopul legii acesteia era acela, ca să prindă pe Daniel și să-l dea de mâncare leilor. Conspirația a fost pusă la cale de politicieni, și negreșit că a fost spirjinită și susținută de elementul religios. Daniel putea să se poarte așa cum s'au purtat de atunci incoace alți oameni. Iehova putea să asculte și să răspundă la rugăciunile lui Daniel tot așa de bine, dacă erau rostite în taină, și nu deschis. Natural, că Daniel era în clar cu aceea, că era în primejdie să fie imediat omorât, dacă se va ruga lui Dumnezeu într'un fel, ca să audă aceasta și alți, ori să știe că el face aceasta. Alți oameni cam așa și-ar fi făcut socoteala: „Pentruce trebuie să fiu atât de nebun și să mă rog deschis? Tot atât de bine pot să mă rog în taină. Aceasta este legea regalului, și trebuie să dau ascultare legi în toate privințele.” În timpul prezent probabil că uni dintre aceia, cari pretind că sunt consacrați lui Dumnezeu, ar fi zis: „În cuvântul lui Dumnezeu ni se poruncește, ca să ne supunem stăpânirilor înalte; față de legile țării desigur trebuie să ne supunem, deoarece stăpânitori au zis, că noi trebuie să dăm ascultare. Din pricina aceasta ne vom ruga treizeci de zile în taină.” Daniel însă s'a purtat altfel. El a știut, că Iehova, și aceia din organizația lui oficială, cari lucrău sub îndrumările Celui Prea Înalt, au fost „stăpânirile înalte”. El a crezut în Dumnezeu și toată increderea a pus-o în el. În loc să se păzească el însuși și să caute să-și mulțumească conștiința, rugându-se în taină, dimpotrivă a voit încă mai mult ca oricine să vadă, că increderea și-a pus-o numai în Iehova Dumnezeu. Pentru aceasta de trei ori pe zi a ingenunchiat la fereastra lui deschisă și rugăciunea sa a rostit-o înaintea lui Iehova Dumnezeu. El nu s'a temut de nici o parte a organizației lui Satan, și nici de pierderea renumelui său bun între oameni; el nu s'a temut nici de fiarele sălbatice, când și-a împlinit datoria față de Domnul Dumnezeu. Intrucât a călcat legea neschimbată a „stăpâniri domnitoare” (în Medo-Persia), Daniel a fost aruncat în groapa cu lei. Iehova Dumnezeu a închis gurile leilor și a scăpat pe Daniel. Credințioșia neștrămutată și devotamentul lui Daniel față de Dumnezeu a făcut, că Dumnezeu l-a recunoscut ca aprobat și încercat, și l-a mântuit.

⁷ Astăzi găsim între uni din consacrați poporului lui Dumnezeu, o aplicare pentru a face îngăduințe. Există de exemplu în mai multe țări ale creștinătății o lege fără să fie scrisă, ori o datină, ca ocazional când orchestra cântă — să luăm de pildă Anglia — „Doamne păzește pe rege”, toate persoanele prezente să se ridice de pe loc, să-și ia jos pălăria și să stea drepti. Cel ce se codește să facă aceasta se supune unei critici aspre și adeseori la o tratare rea din partea altora. Anumiți consacrați cari pretind că servesc pe Dumnezeu, dau ascultare unei astfel de legi nescrise, și se justifică zicând: „Dacă nu dau atenție obiceiului acestuia, atunci mă face urit și neplăcut și aduc ocară asupra adevărului.” Aceasta este o cugetare cu totul greșită. Cântarea — după exemplul de mai sus — „Doamne păzește pe rege” este de fapt o rugăciune a persoanelor prezente, ca Dumnezeu să păzească o împărăție peste care în mod trecător stăpânește un anumit om, atunci când împărăția aceasta de sine înțeles este o parte a organizației Diavolului. Cererea sau rugăciunea nu este pentru însăși persoana, care chiar atunci ocupă slujba aceea, ci pentru omul respectiv ca stăpânitor, sau pentru stăpânire, și rugăciunea ținteste, ca să țina mințea poporului într-o direcțiune, ca întotdeauna să stea tare pentru stăpânire și ca să se roage lui Dumnezeu, să păzească organizația aceasta. Oamenii în general nu știu, că Satan este dumnezeul lumi acesteia, care este apăsătorul poporului și cel mai rău dușman al oamenilor. Ei nu știu, că timp de mai multe secole a fost cel mai dărz și răutăcios dușman al lui Dumnezeu, și că organizația sa a întemeiat-o pentru defăimarea numelui lui Dumnezeu. Consecrați însă cunosc faptele acestea. Isus a învățat pe urmași lui să se roage, ca să vină împărăția lui Dumnezeu, și ca voința lui Dumnezeu să guverneze lumea. Satan este marele dușman, și organizația sa, cea văzută și cea nevăzută, este contrară lui Dumnezeu. Iehova arată, că este potrivit pentru poporul său uns, ca să se roage către el, ca să nimicească pe dușman. „Scoale-se Dumnezeu, risipească-se neamnici săi, și să fugă dinaintea lui cei ce-l urășc! Cum se spulberă fumul, așa să-i spulberi, cum se topește ceara înaintea focului, așa piară nelegiuții de dinaintea lui Dumnezeu.” (Psalm 68 : 1, 2) „Omul suflării se aseamănă, zilele lui ca umbra trec, Iehova pleacă cerurile tale, și te coboară, atinge-te de munți [împărății] și vor fumega. Fulgeră fulgere și-i risipește, trimite săgețile tale și-i învălmășește.” — Psalm 144 : 4-6.

⁸ Isus Cristos, regele uns al lumi, și-a luat puterea și a început domnia sa, și Dumnezeu l-a trimis ca să nimicească pe dușman și pe organizația lui. (Psalm 110 : 2-5) Ar fi oare acuma pentru unși lui Dumnezeu, cari au intrat în legământul pentru împărăție, o purtare cuminte, ca în public să se roage împreună cu alți, ca Dumnezeu să păzească o parte a organizației lui Satan, și să facă aceasta, pen- truca să înlătore o critică aspră? Ar fi drept și credincios față de Dum-

nezeu, dacă urmașul lui Cristos chiar și numai în taină ar spune: „Eu m'am alăturat la rugăciunea aceasta pentru ocrotirea unei părți a organizației lui Satan. Am făcut aceasta în taină, însă eu n'am înțeles așa”? O astfel de purtare este o îngăduință față de organizația lui Satan și va fi practică de cei descurajați, cari se tem și sunt lipsiți de devotamentul cu credincioșie față de Iehova Dumnezeu.

„Că aceasta este concepția adevărată, se dovedește prin Scriptură. Cei trei prieteni ai lui Daniel, cărora la cererea lui li se dăduse niște slujbe cu răspundere la stat, au fost expuși la cea mai aspră probă. Deoarece ei au fost angajați de guvern, pentru dâși era o scuză chiar și mai mare de a urma legea oricare ar fi fost. Evident, că însemnarea despre proba acestor trei bărbați s'a scris și s'a păstrat, ca să se lămurească, care este calea adevărată pe care trebuie să umble un consacrat, și ce ar fi plăcut înaintea lui Dumnezeu. Legile regatului aceluia au poruncit, că atunci când cântă muzica, poporul trebuia să se prostearnă înaintea statuei de aur, așezată de rege, și aceasta a constituit o formă exterioară a unei rugăciuni. Aceasta este în totul asemenea legii sau rugăciunii nescrise „Doamne păzește pe rege”. Șadrac, Meșac și Abed-Nego s'au codit, casă se prostearnă, când muzica a început să cânte, și pentru această neascultare a lor au fost aruncați în cuptorul înfocat; Iehova Dumnezeu însă i-a scos afară, fără ca barem marginile hainei lor să fi fost arse. (Daniel 3:4-25) Credința lor în Dumnezeu și devotamentul lor credincios față de Iehova a adus pentru ei aprobarea și mântuirea lui Iehova, și din aceasta se vede, ce este plăcut înaintea lui Dumnezeu. Nu este plăcut înaintea lui Dumnezeu aceea, dacă oameni fac îngăduințe și apoi se scuză cu aceea, că o altă purtare ar aduce ocară asupra adevărului său. Iehova va ocroti adevărul; poruncește însă popoului său, ca să fie ascultător față de el. Nu este important, ce cugetă alți oameni. Însă ceea ce pretinde Dumnezeu, este de cea mai mare importanță. Acum ar putea cineva să întrebe: Ce să fac, dacă orchestra cântă „Doamne păzește pe rege”? Cel mai bun lucru este, ca să ne ferim de asemenea adunări. Dacă însă s'ar întâmpla că pe neașteptate am ajunge în anumite cazuri în mijlocul unei mulțimi, unde orchestra cântă un asemenea cântec, atunci trebuie să fim credincioși Domnului Dumnezeu. Dacă pentru purtarea ta și se fac înfruntări, atunci spune liniștit și clar și lămurit, că ești un copil al lui Iehova, a singurului adevărat Dumnezeu, și ești pentru împărăția sa, pentru că împărăția lui va binecuvânta pe oameni și va justifica numele său; că împărățiile lumi acesteia a lui Satan constituie organizația care stă în dușmănie cu Dumnezeu, și că tu nu vrei să te contrazici prin faptul că direct ori indirect te asociezi la o rugăciune, ca Dumnezeu să păzească o parte a organizației Diavolului. Daniel, Meșac, Șadrac și Abed-Nego erau hotărâți să se expună pericolului, intrucât este

vorba de organizația lui Satan, ca astfel să poată fi martori pentru numele lui Iehova. Desigur, că un urmaș al lui Cristos nu ar putea face mai puțin.

„Iov era supus probei celei mai aspre. Satan a pus la cale nimicirea averi sale și a familiei sale și pe deasupra a mai adus peste el niște chinuri grozave trupești și sufletești. Starea lui însă a fost cea mai rea atunci, când au venit cei trei fățarnici pioși și evlavioși, ca să mângăie pe Iov, prăfuzându-l că sunt reprezentanți lui Dumnezeu. Iov putea să spună, dacă avea de gând să facă concesiuni: „Eu trebuie să arăt acestor trei bărbați, că sunt umilit cu totul; și vreau să fiu de acord cu ei, ca să poată ști că Dumnezeu este prietenul meu, și că eu sunt un om bun. Altfel mi-aș pierde renumele bun de care atâta vreme m'am bucurat în țara aceasta.” Iov însă nu a făcut niciun fel de concesiuni. El n'a dat nimic pe aprobarea oamenilor, dar a căutat cu totul să câștige aprobarea lui Dumnezeu; el a ținut nestrămutat la neprihănirea lui, și în mizeria sa îngrozitoare a strigat: „Iată, chiar dacă mă omoară, tot de el voi asculta.” Intre toate persecuțiunile sale a rămas credincios și cu tărie în devotamentul său față de Dumnezeu și prin aceasta a primit recunoștința lui Dumnezeu.

„Oameni amintiți mai sus, evident, că pentru aceea sunt amintiți în Scriptură, ca să arate, că aceia, cari sunt plăcuți înaintea lui Dumnezeu, și își păstrează neprihănirea față de el, trebuie să facă aceasta prin faptul, că se codesc, ca să facă invoială cu vre-o parte a organizației lui Satan. Aceste sunt unele dintre exemplele descrise în Biblie, ca aceluia, cari chiar în timpul de față sunt martori lui Dumnezeu pe pământ, să le aducă mângăiere și ajutor. Nu ar fi niciun alt motiv ca lucrurile acestea să fie însemnate în Biblie, și Scriptura ne spune de tot lămurit, că din acest motiv au fost însemnate în Scriptură.

„Aceia însă cari se luptă împotriva vestirii vesti împărăției lui Dumnezeu și proclamarea răsbunării lui Dumnezeu asupra organizației dușmanului, pentru năzuințele lor folosesc un argument viclean, ca astfel să facă pe cei slabi, ca să pună jos armele de luptă. Ei așa vorbesc către aceia, cari de fapt sunt ocupați în lucrul de mărturie: „Să nu vorbiți nimic neplăcut despre preoțime, sau astfel de lucruri ce ar descoperi fățarnicia lor, pentru că uni dintre dâși chiar din acest motiv ar putea fi desgustați de adevăr. Să vorbiți numai despre iubirea lui Dumnezeu, ca astfel să-i influențați ca să se întorcă la Domnul. Să nu vorbiți nici despre stăpânitori creștinătăți nimic, deoarece acestea sunt stăpânirile înalte întocmite de Dumnezeu, și voi trebuie să stați ca uni, cari vă supuneți întru toate legilor și orânduirilor domnitorilor acestora; altfel veți aduce ocară asupra adevărului. Voi de fapt sunteți ocupați într'un sistem viclean de comerț cu cărți, și în urma acestui lucru uni dintre voi, învinuiți de călcarea legii comerțului ambulant, fără permisiune oficială, au fost deținuți și aruncați în închisoare. Ce vor cugeta oameni de față

voi, dacă voi faceți astfel de lucruri, cari aduc ocară asupra adevărului?" Diavolul este un dușman viclean, și se folosește de tot felul de mijloace viclene împotriva poporului Domnului; aceia însă cari constituie clasa „servului credincios”, nu vor fi seduși de o astfel de vorbire frumos potrivită și amăgitoare. „Servul” lui Dumnezeu numai aceea dorește să știe, ce este voința Domnului, și voința aceasta va implini-o, punându-și încrederea numai în Cel Prea Înalt. Aceia, cari doresc să facă concesiuni, pot s'o facă; însă niciunul, care iubeste pe Dumnezeu și împărăția lui și va primi vreodată aprobarea lui Dumnezeu, nu se va purta în așa fel sau se va lăsa influențat din partea altora, cari fac așa. Nu este de lipsă să fim nepoliticoși sau duri; însă toți aceia, cari iubesc pe Dumnezeu, spun adevărul în felul, în care Dumnezeu l'a ordonat. Purtarea lor trebuie să corespundă faptului, că ei au intrat în legământul pentru împărăție. Nimeni altul nu va fi aprobat de Dumnezeu. Cei descurajați și fricoși, nu vor fi în împărăție.

Timp de războiu

¹³ Isus Cristos regele, a fost pus pe tron. A sosit timpul, când Dumnezeu trimite pe fiul său iubit, ca să domnească între dușmani săi, și dușmanul trebuie să fie curățit din cale. (Psalm 110 : 2) Ziua cea mare a lui Dumnezeu, a Atotputernicului, a sosit, și războiul Armaghedonului incurând va avea loc. Mărturia lui Isus Cristos a fost transmisă rămășiței poporului lui Dumnezeu, și cei ce fac parte din rămășiță, sunt martori lui de pe pământ. Satan se aruncă în războiu împotriva martorilor acestora. (Apocalips 12 : 17) Armele noastre nu sunt trupești, ci ca vestea adevărului sunt puternice pentru nimicirea cetăților răutăți. Iehova a poruncit poporului său, ca să folosească uneltele acelea de război, pe cari le-a așezat în mâinile lor. Toți aceia, cari vor câștiga cândva aprobarea lui Dumnezeu și vor fi o parte a împărăției, trebuie să ia parte acuma în lupta împotriva dușmanului. „Să salte de bucurie credincioși lui îmbrăcați în slavă, să scoată strigăte de bucurie în așternutul lor! Laudele lui Dumnezeu să fie în gura lor, și sabia cu două tăișuri în mâna lor, ca să facă răzbunare asupra neamurilor, și să pedepsească popoarele; să lege pe împărați lor cu lanțuri, și pe mai mari lor cu obezi de fier, ca să aducă la îndeplinire împotriva lor judecata scrisă! Aceasta este o cinste pentru toți credincioși lui. Lăudați pe Iehova!” — Psalm 149 versetele 5-9.

¹⁴ Aceasta este ziua răzbunării Dumnezeului nostru, și aceia cari acum își păstrează neprihănirea față de el, trebuie să vestească adevărul său. (Isaia 61 : 1, 2) Credincioși trebuie să transmită domnitorilor și popoarelor și indeosebi cercurilor religioase de pe pământ o înștiințare și avertisment despre scopul lui Dumnezeu de a nimici domnia nelegiuită a lui Satan prin împărăția lui. Aici nu este alegere. O neglijență, de a fi creștin, jos Domnului în lucrul acesta, aduce cu sine,

că unul care face așa va fi respins și pierde totul. — Ezechiel 3 : 17-19.

¹⁵ Însemnarea despre războaiele, pe care le-a avut Izrael, și îndrumările Domnului cu privire la războaie, nu au fost înregistrate numai ca niște documente istorice, ci au fost descrise și păstrate, ca să folosească ca conducător urmașilor lui Isus Cristos, cari petrec astăzi pe pământ. Unși Domnului văd acuma, că organizația lui Satan care constă din elementele comerciale, militare, politice și religioase, este simbolizată prin cai și care de războiu, și că poporul care este în rânduri de bătălie contra Domnului și a unșilor săi, reprezintă în mod simbolic pe hordele lui Satan, cari s'au unit în rânduri și în corp împotriva martorilor credincioși ai lui Dumnezeu. Pentru aceasta cuvintele îndrumătoare ale Domnului Iehova pe care le-a dat Izraelului, în timpul de față au o și mai mare aplicare asupra poporului lui Dumnezeu. Domnul a zis: „Când vei merge la războiu împotriva dușmanilor tăi, și vei vedea cai și cară, și un popor mai mare la număr decât tine, să nu te temi de el, căci Iehova Dumnezeul tău, care te-a scos din țara Egiptului, este cu tine.” — 5 Moise 20 : 1.

¹⁶ Iehova a scos din lume (Egipt) un popor pentru numele său, și la cei aprobați ai săi le va da o parte în curățirea numelui său. Acelora, cari stau de partea Domnului le spune acuma: „La apropierea luptei, preotul să vină și să vorbească poporului. Să le spună: „Ascultă Izraele! Voi astăzi sunteți aproape de luptă împotriva dușmanilor voștri. Să nu vi se turbure inima, fiți fără teamă, nu vă spăimântați, nu vă îngroziți de dinaintea lor. Căci Domnul, Dumnezeul vostru, va merge cu voi, ca să bată pe dușmani voștri, ca să va mântuiască.” (5 Moise 20 : 2-4) Aceia cari și-au însușit iubirea adevărului, nu se vor lăsa amăgiți de „cuvinte dulci și vorbe frumoase”, cari vor fi folosite ca să rățăcească „inimile neprihănite”. Credincioși cari iubesc pe Dumnezeu, sunt familiarizați cu metodele și vicleniile lui Satan, și nu vreau să aibă nimic de a face cu ele, și nici ca să se lase cumva influențați de ele. (Romani 16 : 17, 18; 2 Tesaloniceni 2 : 9-11) Lupta finală a sosit; cei ce iubesc pe Dumnezeu vor sta cu stărnicie de partea lui și vor lupta pentru dreptate, și aceasta vor face-o cu curaj și fără frică. Este ziua judecării lui Dumnezeu, și toți cei ce-l iubesc, vor vesti pe față adevărul său; aceia însă cari sunt fricoși dau dovada, că nu-l iubesc. (1 Ioan 4 : 17, 18) Credincioși nu vor face concesiuni, sau să apuce o cale, pe care ar găsi cea mai mică împotrivire, numai pentru că doresc să fie pe placul oamenilor. Calea lor trebuie să fie o mărturie pentru Iehova.

Numele său

¹⁷ Întrebarea cea mare din discuție, care acuma trebuie să se decidă, este numele lui Iehova. Toți evlavioși prefăcuți și toate organizațiile religioase, cari au stat vreodată sau stau acuma, au necinstit numele sfânt al lui Dumnezeu. Numai urmași cre-

dincioși ai lui Isus Cristos cinstește în timpul de față numele lui Iehova și aceasta o fac cu bucurie. În timp ce apostoli erau încă pe pământ, biserica era în unitate, și numai aceea a căutat, ca să cinstească numele lui Dumnezeu. Credincioși timpului aceluia, nu s'au codit ca să vestească adevărul și au făcut aceasta sub niște împrejurări contrare și în mijlocul multor persecuțiuni. Cei ce azi „pășesc încetinel” și cari ar dori să împiedece vestirea lui Dumnezeu împotriva organizației dușmane și în alt mod, nu și-au însușit iubirea adevărului; adevărul l-au primit numai cu numele. Pavel era un trimis special al Domnului pentru națiuni, și sub conducerea lui credincioși nu s'au codit ca să spună adevărul. El le-a scris: „Mulțămim totdeauna lui Dumnezeu pentru voi toți, pe cari vă pomenim necurmat în rugăciunile noastre; căci ne aducem aminte fără încetare, înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, de lucrarea credinței voastre, de osteneala dragostei voastre și de tăria nădejdii în Domnul nostru Isus Cristos. Știm frați prea iubiți de Dumnezeu alegerea voastră. În adevăr evanghelia noastră v'a fost propovăduită nu numai cu vorbe, ci cu putere, cu spiritul sfânt și cu o mare îndrăzneală. Căci știți, că din dragoste pentru voi, am fost așa între voi.” (1 Tesal. 1:2-3) Acești creștini dintâi nu și-au mărginit activitatea la aceea, ca să vorbească întreolaltă meditănd în liniște neconturbată, sau să se păzească uni pe alți, ca să nu fie cumva cauză de polienire înaintea acelor, cari au avut spirit lumesc. Ei au luat poziție de partea lui Iehova, și au vestit numele său. Afară de acestea le-a mai scris Pavel, cum urmează: „În adevăr, nu numai că dela voi cuvântul Domnului a răsunat prin Macedonia și Ahaia, dar vestea despre credința voastră în Dumnezeu s'a răspândit pretutindeni, așa că n'avem nevoie să mai vorbim de ea. Căci ei înșiși istorisesc ce primire ne-ați făcut, și cum dela idoli v'ați întors la Dumnezeu, ca să slujiți Dumnezeului celui viu și adevărat.” (1 Tesal. 1:8,9) Purtarea lor a plăcut lui Dumnezeu. Acela care în timpul prezent este plăcut înaintea lui Dumnezeu, nu poate să facă mai puțin.

„În acest timp de început de activitate sânguincioasă știrea despre mărturia numelui Domnului și chemarea martorilor a fost mult răspândită, și nu din cauza, că au îmbăcat o înfățișare prefăcută sau că s'ar fi silit, ca să umble încetinel, căutând să fie pe placul oamenilor, ci dimpotrivă, pentru că erau curajoși și nefricoși intru vestirea adevărului. „Mai întâi mulțumesc Dumnezeului meu... căci credința voastră este vestită în toată lumea.” (Romani 1:8) Credința lor a fost răspândită prin aceea ce au făcut. Hotărîrea lui Dumnezeu este aceea, ca pe martori lui, cari vestesc adevărul fapturni întregi, să-i recunoască ca aprobați și încercați. (Coloseni 1:23) Aceasta nu se poate întâmpla, dacă omul se poartă liniștit și neactiv. „Fiindcă am ajuns o priveștiște [teatru] pentru lume, îngeri și oameni.” (1 Corint. 4:9) Precum artiști de pe o scenă teatrală ei

inșiși și prin arta lor se fac o priveștiște înaintea publicului, așa trebuie mărtori lui Dumnezeu în numele Domnului să facă de cunoscut lucrul lor tuturor acelor, cari doresc să audă. Lumea și întreaga organizație dușmană, pot să cugete despre poporul lui Dumnezeu ce doresc; aceasta nu este atât de important. Timpul nu este departe, când toți vor cunoaște că în timpul de față Dumnezeu a avut pe pământ o clasă de bărbați și femei, cari sunt martori lui adevărați și credincioși, și cari nu s'au rușinat ca să vestească adevărul, și cari în felul acesta și-au păstrat neprihănirea față de Dumnezeu. Cei slabi și răutăcioși vor face acum critică, și o și fac; însă unși să fie convinși, că ei lucrează în așa fel, că lucrul lor este bine primit și aprobat din partea lui Iehova. „Să aveți o purtare bună în mijlocul neamurilor, pentru că în ceea ce vă vorbesc de rău ca pe niște făcători de rele, prin faptele voastre bune, pe cari le văd, să slăvească pe Dumnezeu în ziua cercetării.” — 1 Petru 2:12.

„Religia păgână este religia Diavolului. Toate religiile, cari sunt împotriva împărăției lui Dumnezeu, sunt diavolești, chiar și atunci, dacă poartă numele lui Cristos și membri acestor religii susțin că sunt poporul lui Dumnezeu. Credincioși și adevărați martori ai lui Dumnezeu, cari cinstește numele său și vestesc cuvântul său, și aceasta o fac cu bucurie, sunt singuri, cari sunt plăcuți lui Dumnezeu. „În adevăr, noi suntem înaintea lui Dumnezeu, o mireasmă a lui Cristos printre cei ce sunt pe calea mântuirii, și printre cei ce sunt pe calea pierzării; pentru aceștia o mireasmă dela moarte spre moarte; pentru aceia o mireasmă dela viață spre viață. Și cine este de ajuns pentru aceste lucruri?” — 2 Corinteni 2:15, 16.

„Martori credincioși ai lui Dumnezeu sunt acum aceia, cari țin sus lumina adevărului, ca numele și cuvântul său să fie făcute cunoscute. Uni martori ca aceștia vor fi recunoscuți de el ca aprobați, deoarece ei sunt nepătați înaintea lui. „Ca să fiți fără prihană și curați, copii ai lui Dumnezeu, fără vină în mijlocul unui neam ticălos și stricat, în care străluciți ca niște lumini în lume, ținând sus [Schmoller: ținând (în fața lumii); Reinhard: oferind; trad. engleză: predicând în public] cuvântul vieții; așa ca în ziua lui Cristos să mă pot lăuda că n'am alergat, nici nu m'am ostenit în zadar.” (Filipeni 2:15, 16) Martori lui Dumnezeu sunt un popor deosebit, care a fost scos dintre oameni pentru scopul său, și are însărcinarea să vestească lauda și măreția lui Dumnezeu și nu renumele oamenilor. (1 Petru 2:9, 10; Fapte 15:14) Ceea ce face pe oameni aceștia un popor deosebit ales și un teatru pe seama oamenilor și îngerilor, este „cuvântul vieții”, pe care îl vestesc intru cinstea numelui lui Iehova.

„Dacă era important, ca Pavel și ceilalți apostoli să vestească în public pe timpul său evanghelia, atunci urmași lui Isus Cristos în zilele acestea din motive și mai întemeiate trebuie să mărturisească cu curaj și fără frică evanghelia lui Isus Cristos. Acești bărbați credincioși și

au trăit pe timpul apostolilor, au pus bazele creștinismului între oameni. Astăzi a sosit judecata peste așa zisa întreaga „creștinătate”. Este ziua răsbunării Dumnezeuului nostru împotriva tuturor făcătorilor de nedreptate. Este ziua în care va justifica numele său, și partea noastră în lucrul acesta este aceea, ca să vestim adevărul lui. Nimenea nu-și poate dovedi credincioșia și integritatea față de Dumnezeu, dacă nu ocupă cu curaj loc de partea lui Dumnezeu, vorbește adevărul fără frică și curajios și prin aceasta dovedește că face parte din clasa aceea, care constituie azi pe martori credincioși și adevărați ai lui Dumnezeu, anume pe servul care acum pe trece pe pământ.

22 Aceia cari se luptă împotriva lucrului martorilor lui Iehova, și afirmă că aceștia sunt ocupați într'un sistem viclean pentru vânzarea cărților, aceia nu au iubirea adevărului, cu toată odinioară au avut o cunoștință a adevărului. Mulți dintre aceștia erau odată în serviciul de „colportor”. Nu este potrivit acum să se „vândă” cărți, și atunci asemenea nu a fost potrivit să se „vândă” cărți. Contrari au pierdut spiritul Domnului și acum caută pricină, pentru a înegri pe martori lui Dumnezeu. Nu a fost nepotrivit nici atunci, nici acum, de a pune în mâna oamenilor cărțile în felul cum sunt răspândite. Dacă acești contrari ar fi însușit iubirea adevărului și ar fi stăruit în ea, atunci acum ca martori ai numelui și cuvântului lui Iehova, cu bucurie mare ar transmite oamenilor roadele împărăției. Este departe de noi, ca să încercăm aici, ca să atragem pe cineva în serviciul lui Dumnezeu cu puterea. Unși lui Dumnezeu sunt datori, ca să avertizeze pe aceia, cari erau odată drepti, și după aceea au devenit nelegiuți, și să avertizeze și pe alți, cari umblă pe calea spre lumină. „Dacă un om neprihănit se va abate dela neprihănirea lui, și va face ce este rău, îi voi pune un laț înaintea, și va muri. Dacă nu l-ai înștiințat, va muri prin păcatul lui și nu i se va mai pomeni neprihănirea în care a trăit, dar îi voi cere sângele din mâna ta. Dar dacă vei înștiința pe cel neprihănit să nu păcătuiască, și nu va păcătuia, va trăi, pentrucă a primit înștiințarea, iar tu îi vei mântui sufletul!” — Ezechiel 3:20, 21.

23 Aceia cari odată au fost îndreptățiți, și după aceea au devenit fricoși și descurajați, nu vor înainta în luptă și nu vor face parte din clasa împărăției. Domnul poruncește acestora, ca să se întoarcă acasă și să părăsească lupta. „Mai mari oștiri să vorbească mai departe poporului, și să spună: Cine este fricos și slab la inimă, să plece și să se întoarcă acasă, ca să nu moaie inima fraților lui.” — 5 Moise 20:8.

24 Pavel a avertizat pe conducători din Efes, arătând cât de important este, ca ei să fie niște exemple de credincioșie pentru turmă. Periodul Efes al bisericii adevărate se pare să cadă dela începutul prezentei a doua și până la a doua revărsare a spiritului sfânt. În periodul acesta de timp au fost și bătrâni credincioși și pe alți

necredincioși. În armonie cu voința expresă a lui Dumnezeu, revista a publicat în anul 1916 avertismentul către bătrâni adunări lui Dumnezeu. Cei ce nu au dat nici o atenție avertizării, au arătat prin aceea, că nu au primit iubirea adevărului; și au căzut și au devenit o parte a clasei „servului rău”. Ei s'au descurajat, deoarece prea mult au ținut la ei înșiși și la aprobarea oamenilor, și nu s'au bazat cu totul pe Domnul. Ceice nu au moleșit, ei au rămas credincioși poruncilor Domnului, acelora le vorbește în felul următor: „Știu faptele tale, osteneala ta și răbdarea ta, și că nu poți suferi pe cei răi, că ai pus la încercare pe cei ce zic că sunt apostoli și nu sunt, și i-ai găsit mincinoși. Știu că ai răbdare, că ai suferit din pricina numelui meu, și că n'ai obosit.” — Apocalips 2:2, 3.

25 Pavel a avut privilegiul, ca să vadă mai multe lucruri, pe cari în vremea aceea nu a avut drept ca să le spună. Fără îndoială însă s'a cugetat la pericolele cari pândeau pe drum, indeosebi la primejdia egoismului și a descurajării, când a scris poporului lui Dumnezeu: „Dacă vreunul crede că este ceva, măcar că nu este nimic, se înșală singur. Fiecare să-și cerceteze fapta lui și atunci va avea cu ce să se laude numai în ce-l privește pe el, și nu cu privire la alți. Să nu obosim în facerea binelui; căci la vremea potrivită vom seceră, dacă nu vom cădea de oboseală.” (Galateni 6:3, 4, 9) Dela cel descurajat i se va lua ocazia ca să poată servi pe Domnul, chiar așa după cum Izraeliți fricoși au fost îndreptați, ca să meargă în ariergardă.

26 Numai credincioși își vor păstra neprihănirea față de Dumnezeu, și credincioșia lor nu va fi dovedită prin aceea ce se numește „desvoltarea caracterului”. Fiecare care este credincios începând dela timpul de când a fost adus în existență ca un fiu al lui Dumnezeu, trebuie să înainteze să se desvolte în asemănarea lui Isus Cristos. Aceasta înseamnă că trebuie să crească în devotamentul și credincioșia față de Dumnezeu, în timp ce să străduiește, ca să ajungă la înălțimea perfecțiunii, pe care avut o Isus. El trebuie să fie curat în cugetele, cuvintele și în purtările sale, și aceasta înseamnă cu mult mai mult decât vorbire blândă și niște cuvinte dulci decât o înfățișare evlavioasă și blândă exterioară. Fiecare creștin trebuie să facă tot ce poate, ca să vină așa de aproape de desăvârșire, cât numai poate; dupăce însă a făcut tot ce a putut, atunci obsearvă, că la o perfecțiune deplină în cugete, cuvinte și fapte nici pe departe nu a ajuns. Pentrucă să fie plăcut înaintea lui Dumnezeu, trebuie să se folosească de capacitățile sale și să poarte roadele împărăției și aceasta s'o facă cu bucurie și fără frică. Aceste fructe ale împărăției sunt adevărurile dătătoare de viață, cari sunt date în știre de Domnul pentru mântuirea omeniri și pentru justificarea numelui lui Iehova. Inafară de Isus Cristos, nimenea altul dintre aceia cari în Biblie sunt recunoscuți ca aprobați, nu a fost un caracter desăvârșit. Dimpotrivă toți au fost imperfecti; însă fiecare dintre

cei plăcuți lui Dumnezeu, a umblat pe calea, pe care a umblat și Isus Cristos, anume pe calea credincioșiei nețărmurite și nestrămutate față de Iehova Dumnezeu. Numai o astfel de cale aduce aprobarea lui Iehova.

„Lupta acuma este în curs, ca să se aducă la sfârșit! și uni cari sunt fricoși și descurajați, vor pași înapoi din rândurile dintâi și vor dispărea din liniile de bătălie. Deoarece nu se încred cu totul în Iehova, se vor descuraja și vor cădea. Credincioși, cari au deplină încredere în Iehova și regele său, care-i conduce, vor continua cu curaj și fără frică, ca să aducă laudă și mărire Celui Prea Înalt. Nimenea nu poate încurea pe dușman într-o luptă adevărată, fără ca să nu fie expus și el la atacuri din partea dușmanului. Pentru aceasta credincioși trebuie să aștepte că vor fi huliți, defăimați și maltratați din partea Diavolului și a reprezentanților săi, însă ei nu se vor lăsa înfricați în calea lor dreaptă de orișicare dintre lucrurile acestea. Ei trebuie să fie pregătiți la aceea, că vor fi amenințați cu acte de violență corporală, și probabil că unele vor fi și executate; ei însă știu, că Iehova va avea grijă, ca săgețile dușmanului să nu-i rănească, până când își fac datorința. Acesta este războiul lui Dumnezeu, a Atotputernicului, împotriva puterilor de luptă a dușmanului, și Isus este conducătorul armatei. Clasa de pe pământ a armatei sale trebuie să vestească numai lauda lui Iehova, și în slujba aceasta nu va avea frică nici de oameni și nici de Diavol. „Căci Iehova, Dumnezeul vostru, merge cu voi, ca să bată pe dușmani voștri, ca să vă mântuiască.” (5 Moise 20:4) Această promisiune a lui Dumnezeu este tot atât de nimerită pentru poporul uns al lui Dumnezeu din prezent, cum a fost pentru Izraeliți, dacă nu în mai mare măsură. Iehova a întins brațul său peste martori lui cari petrec acuma pe pământ, și oastei acesteia i-a încredințat ocaziunea, ca să vestească vestea adevărului, și nici o putere dușmană nu poate să împiedece înaintarea lor spre biruință. — Isaia 51:16.

„Acești martori credincioși își păstrează neprihânirea față de Dumnezeu, și „strămtorarea lor care este trecătoare și ușoară”, care vine asupra lor din pricina credincioșiei lor, nu-i descurajează, deoarece știu, că aceasta „lucrează pentru noi tot mai mult o greutate vecinică de slavă.” (2 Corinteni 4:15-17) Iehova a ales din lume un popor pentru numele său, și l-a chemat pentru o slujbă înaltă. „Celce v'a chemat este credincios, și va face lucrul aceasta.” (1 Tesalon. 5:24) Isus Cristos este „martorul credincios și adevărat al lui Iehova”, și Dumnezeu a invitat pe rămășița la o împărtășire cu Isus Cristos în credincioșie și adevăr; rămășița trebuie să pună acuma mărturia lui Isus Cristos ce i s'a încredințat. Rămășița poate fi convinsă, că Domnul îi va arăta în mod precis calea pe care trebuie să treacă. Intrucât rămășița stăruiește cu credincioșie umblând pe cale, va avea o parte la justificarea numelui lui Iehova.

Intrebări pentru studiul bercean

- § 1, 2. Explică purtarea deosebită a lui Iehova cu poporul lui Izrael. Ce mare privilegiu a fost oferit Izraeliților? Folositu-s'au de privilegiul pe care l-au avut? Pentru ce nu? Ce a fost rezultatul? Ce este învățătura de tras din ea pentru poporul de legământ al lui Dumnezeu din prezent?
- § 3. Pentru ce a lăsat Iehova să se înregistreze o dare de seamă despre anumite persoane, cari i-au fost plăcute? Cum putem dobândi avantaj din studierea unei astfel de însemnări?
- § 4. Amintește pe câțiva dintre cei recunoscuți ca aprobați, cari în mod deosebit sunt amintiți. Asemănă-i cu alți membri din familia omenească. Pentru ce au câștigat aceștia aprobarea lui Iehova, și pentru ce sunt ei amintiți în mod deosebit în cuvântul său? Descrie împrejurările în cari a fost Noe și purtarea lui, ce a plăcut lui Dumnezeu.
- § 5, 6. Cum au primit Daniel și cei trei prieteni ai lui slujbele importante în cari erau? Descrie cum a fost pusă pe probă credincioșia lui Daniel față de Iehova. Fă asemănare între cugetarea și purtarea lui și a altora în asemenea condițiuni, cu privire la hotărîrea lui. Ce urmare a avut purtarea lui?
- § 7, 8. Descrie cum uni consacrați urmând anumite obiceiuri influența și sprijinul lor il dau organizației lui Satan. O „rezervă sufletească” este potrivită în astfel de împrejurări? Asemănă starea consacraților în privința aceasta cu cea a poporului comun. Arată texte scripturale, cari arată atitudinea adevărată a consacraților față de dușmani lui Dumnezeu.
- § 9. Dă un raport despre cazul lui Șdrac, Meșac și Abed-Nego pentru a ilustra purtarea potrivită a consacraților. Descrie împrejurări din timpul prezent, cari corespund acelora, în cari Daniel și cei trei prieteni ai lui și-au dovedit credincioșia față de Iehova, câștigând astfel aprobarea lui. Cum trebuie să se poarte consacrați în privința aceasta?
- § 10. Explică, cum și-a păstrat Iov neprihânirea și cum a câștigat aprobarea lui Iehova?
- § 11. Ce scop important servesc însemnările despre bărbați amintiți?
- § 12. Descrie argumentele viclene, cari sunt aduse de aceia, cari combat vestirea vesti împărăției și darea de știre a răzbunării lui Dumnezeu față de organizația dușmană. Care este izvorul argumentelor de acest fel? Cum se vor purta aceștia cu privire la purtarea lui Dumnezeu? Cum se vor purta aceștia față de Iehova?
- § 13, 14. Din psalmul 110:2 și Apocalipsa 1:6 și 1:7, tragem o concluzie decisivă cu privire la atitudinea rămășiței din timpul prezent? Cum descrie psalmul 149:5-9 și Ezechiel 3:17-19 datorințele dușmanilor?
- § 15, 16. Ce a fost scopul lui Iehova, când a lăsat să se înregistreze o însemnare despre războaiele lui Izrael și îndrumările sale referitoare? Adă înainte unele din însemnări, și arată aplicarea lor la timpul prezent și cum servesc însemnările acestea scopul lui Dumnezeu.
- § 17, 18. Arată din 1 Tesaloniceni, că oare creștini primitivi s'au mărginit în activitatea lor numai la o meditație și discuție întreolaltă despre adevăr, și s'au ferit, ca nu cumva să servească cauză de poticnire la aceia, cari aveau cugetare lumească. Arată după alte texte scripturale, că credincioși se năzuiau cu sârguință, ca să transmită altora vestea adevărului lui Dumnezeu.
- § 19, 20. Cum arată 2 Corinteni 2:15, 16 și Filipeni 2:15, 16 necesitatea și importanța, de a duce altora adevărul? Numai cum pot fi unși iolosiți pentru scopul, pentru care Dumnezeu a ales din lume un popor pentru numele său?
- § 21, 22. Asemănă starea de azi cu cea din zilele apostolilor, ca să arăți, ce se cere dela toți aceia, cari fac parte din clasa servilor credincioși și adevărați. Asemănă metoda actuală a răspândirii vesti împărăției cu ajutorul cărților cu metoda folosită, mai de demult. Explică dușmănia unora, cari mai demult erau în serviciul de „colportor”. Pe cine trebuie să arătăm pazaicului lui Iehova. Ce scop servește ascultarea în împrejurarea aceasta, și în ce fel?

- § 23. 24. Explică existența unei clase, care a fost prezisă în 5 Moise 20 : 8, și pe mai departe a altei clase, care pe baza cuvintelor din Apocalips 2 : 2, 3 este recunoscută ca aprobată.
- § 25. Ce scop au servit cuvintele apostolului Pavel din Galateni 6 : 3, 4, 9 ?
- § 26. Explică precis atitudinea ce trebuie să apuce fiecare, care va păstra neprihânirea sa față de Dumnezeu, și

- va câștiga aprobarea lui Dumnezeu.
- § 27. Ce pot să aștepte credincioși ca urmare a căi drepte pe care au apucat? Aplică 5 Moise 20 : 4.
- § 28. Cum vor privi credincioși suferințele în legătură cu activitatea lor? Ce asigurare au? Ce este marele privilegiu?

(W. T. din 15 Ianuarie 1932)

Izvorul mântuirii omului

APOSTOLUL Pavel a fost unul dintre martori inspirați ai lui Dumnezeu; el a scris o parte a cuvântului lui Dumnezeu într'un timp, pe când erau trecuți deja mai mult de patru mii de ani dela tragedia din Eden. În cursul acestui period de timp, oameni au suferit dureri trupești, mizerie spirituală, jale, boli și moarte, ba chiar și în prezent trebuie să sufere strâmtorările acestea mari, deoarece stau încă sub robia marelui apăsător. Apostolul Pavel, care a știut aceasta, și care el însuș a avut de suferit mai multe strâmtorări, a scris: „Dar știm, că până în ziua de azi, toată firea suspină și sufere durerile nașteri.” (Romani 8 : 22) El a spus însă o citație din cuvintele profetului Isaia: „Din Sion va veni Mântuitorul.” — Romani 11 : 26.

Sion este numele care se referă la organizația lui Dumnezeu, organizația lui generală. Este scris lămurit, că din Sion, adică din organizația lui Dumnezeu va veni mântuitorul neamului omenesc. Pentru ce să caute omul din altă parte după mântuire și eliberare, dacă are credința tare, ca Iehova Dumnezeu există, care este atotputernicul Dumnezeu, Cel Prea Înalt, Creatorul cerului și al pământului și intruchiparea iubirii, și că el a promis mântuire neamului omenesc? Se poate vedea clar că dușmanul Satan a înșelat omenirea din egoism și răutate, și stăruiește cu toată puterea, ca să împiedice, ceea ce ar putea aduce ajutor și izbăvire. Fiecare om care se cugetă trebuie să recunoască, că mântuirea oamenilor, numai dela cel Atotputernic poate să vină prin organizația sa.

Evoluționiștii învață, că mijlocul prin care omenirea se poate ridica zace în năzuințele proprii ale omului, și că omul nu mai are trebuință de Mântuitor sau eliberator. Invățătura aceasta nu numai că este absurdă, ci se dovedește clar, că vine dela Diavol și are de scop a înșela poporul și a-l instrăina dela Dumnezeu și dela îngrijirea sa pentru mântuirea omenirii. Fiecare om sănătos la minte știe din experiență și observație, că el și toți ceilalți oameni sunt nedesăvârșiți; și pentru fiecare om este de lipsă să recunoască, că este un păcătos. Cum poate însă un om să fie eliberat din imperfecțiunea lui? Dumnezeu răspunde: „Veniți totuși să ne judecăm, zice Iehova. De vor fi păcatele voastre cum e cărmăzul, se vor face albe ca zăpada, de vor fi roșii ca purpura se vor face ca lăna.” — Isaia capitoul 1 versetul 18.

Faptul, că Dumnezeu invită pe omul să se judece, arată că nu vrea să-i mântuiască

și să-i elibereze împotriva voinței lor, și că fără de consimțământul omului nu-i va da nici o binecuvântare. Dacă soarta omului ar fi fost hotărîtă, fără să țină seama de faptul, că primește aceste îngrijiri ale lui Dumnezeu făcute pe seama lui, sau le respinge, atunci nu i s'ar da ocazie ca să se judece cu Domnul. Textul acestă amuțește pentru totdeauna teoria aceea, că soarta omului ar fi hotărîtă dela început.

Afară de aceasta, faptul că Dumnezeu invită pe om, ca să se judece cu el despre chestia mântuirii, este o dovadă indestulitoare, că îngrijirea lui Dumnezeu pentru mântuirea omului este cumințe și nu este nebunie, cum adesea se arată aceasta. Diavolul amăgește pe mulți, cari zic: „Omul poate să creadă ce vrea, trebuie să fie numai cinstit în cugetarea sa, atâta ajunge; pentru că credința unuia este tot atât de bună ca și a altuia.” Un altul spune: „Părinți mei au fost buni catolici, și religia lor este bună și pentru mine.” Pe altul îl poți auzi spunând: „Mama mea a fost o luterană bună și religia ei mă mulțumește.” Părinți catolicului sau ai luteranului puteau de alt fel să fie oameni foarte de treabă, însă în acelaș timp amândoi nu puteau să aibă credința adevărată, deoarece învățăturile lor sunt cu totul deosebite despre mântuire și eliberare. Cum putem atunci judeca ce trebuie să facem? Domnul răspunde: „Veniți judecați-vă la lumina cuvintelor mele și vă voi arăta calea vieții.” Isus a adăugat la aceasta: „Și aceasta este viața vecinică, ca să te cunoască pe tine singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Cristos, pe care l-ai trimis tu.” — Ioan 17 : 3.

A judeca înseamnă a veni la o concluzie adevărată prin aceea, că pornește dela o ipoteză hotărîtă sau dela o bază temeinică și după aceea urmărind pas cu pas aduce înainte faptele cunoscute după un principiu sau regulă stabilită. Un principiu este o regulă de a se purta.

Intrebarea despre care este aici vorba, este mântuirea omului. Principiu stabilit este: Omul este imperfect, într'o stare muritoare; el suferă în împrejurările din prezent și dorește să fie mântuit. Aceasta se admite de toți. Concluzia finală sună: Indurarea lui Dumnezeu a găsit îngrijire pentru un ajutor desăvârșit, găsind îngrijire pentru eliberarea omului din toate neputințele sale și pentru restatornicirea lui desăvârșită la viață și fericire. Faptele, cari conduc la concluzia finală, sunt arătate în cuvântul lui Dumnezeu, în Biblie. Cuvântul este drept, deoarece este cuvântul Celui fără Sfârșit și Vecinic. Pe lângă

aceasta faptele sunt complectate cu astfel de lucruri, pe cari le vede și le trăește fiecare om inteligent.

Insușirile pe cari le posedă Iehova sunt înțelepciune, dreptate, iubire și putere, cari lucrează totdeauna în armonie.

Omul a fost creat în chipul și asemănarea lui Dumnezeu, înzestrându-l cu însușirile înțelepciunii, dreptății, iubirii și puterii. Omul chiar dacă a căzut și a decăzut în mare măsură, totuși fiecare om cugetător și cu rațiune posedă încă într'un oarecare grad această asemănare, și posedă într'o măsură restrânsă ceva dreptate, ceva înțelepciune, ceva iubire și ceva putere. El trebuie să învețe să folosească în armonie însușirile acestea. El nu poate să le folosească perfect, dar cu toate acestea într'o măsură restrânsă.

Omul se compune din cugetare, voință, inimă și organism. Cugetarea este o capacitate sufletească a omului, cu ajutorul căreia cercetează faptele, le cumpănește, le compară și trage concluzii. Voința este capacitatea sufletească pentru a hotărî, să facă ceva sau nu, după ce cugetarea a cumpănit și a tras concluzia. Inima în cazul acesta nu înseamnă organul, care împinge sângele în vine, ci aici este folosită ca simbol și arată acea capacitate sufletească a omului, care îndeamnă la fapte. Inima este reședința motivelor, reședința pornirilor sentimentelor și a iubirii. Despre un om se spune că are inimă rea, dacă se dovedește, că pornirile purtărilor sale sunt rele; se spune despre cineva că are inimă bună, dacă motivul purtării sale este bun.

Nici o creatură nu poate exista fără un organism. Organismul omului este trupul omenesc sau un corp de carne; suflarea vieții în corp îl face viu și îndeamnă corpul său să funcționeze. Citim din Scriptură că Dumnezeu a făcut pe om din pulberea pământului și a suflat în nările sale suflarea vieții și astfel a devenit omul un suflet viu. (1 Moise 2:7) Omul este un suflet. Învățăturile amăgitoare ale lui Satan și ale uneltelor sale au făcut pe om să creadă, că posedă un suflet, și că sufletul este partea cea nemuritoare din el.

Înțelepciune, dreptate, iubire și putere sunt însușirile omului. Ele sunt capacitățile sufletești ale minții sale. Întru aceste însușiri este omul după asemănarea lui Dumnezeu. Fiecare om este un caracter și niciunul nu posedă un caracter, tot așa după cum nu posedă un suflet. Dacă un om este bun sau rău, așa se spune despre el că este un caracter bun sau rău, deoarece este un om bun sau rău. Un caracter desăvârșit este o ființă care posedă în egală măsură cele patru însușiri enumerate. Dumnezeu este un caracter desăvârșit. Aceste însușiri principale sunt în el în măsură desăvârșită, și ele lucrează totdeauna în armonie deplină.

Dumnezeu a creat pe om cu scopul, ca să-i dea viață vecinică pe pământ. Înțelepciunea lui a găsit cu cale, ca omul mai întâi să fie pus la probă, înainte să i se dea răsplata vieții vecinice.

Probă era: Rămănea-va omul în probă credincios și devotat lui Dumnezeu? Adam a fost pus la probă și a căzut. Dreptatea a cerut ca Adam să-și piardă viața, deoarece a călcat legea lui Dumnezeu; dreptatea a trebuit să stăruiască pe lângă aceea, ca legea să fie executată. Purtarea intenționat nedreaptă a omului nu se putea scuza, fără ca dreptatea să nu se fi jignit. Dacă numai dreptatea ar fi acționat, atunci omul ar rămănea în veci în moarte. Iubirea, care este expresiunea desăvârșită a neegoismului, a găsit totuși îngrijire pentru răscumpărarea și eliberarea omului, așa încât în sfârșit toți aceia, cari în probă se dovedesc ascultători, vor primi binecuvântările restatorniciri la perfecțiunea omenească și darul vieții vecinice. Astfel se descopere, că înțelepciunea, dreptatea și iubirea lucrează laolaltă în armonie exactă.

Puterea pune în fapt hotărîrea lui Dumnezeu. Cele patru însușiri ale lui Iehova lucrează încontinuu în armonie laolaltă și sunt totdeauna în echilibru exact.

Trebuie să se recunoască, că atotînțeleptul Creator a avut un scop chiar dela început. Deoarece Satan din motive egoiste a înduplecat pe om, ca să calce legea lui Dumnezeu, rezultă din aceasta, că el combate fiecare pas al împlinirii scopului lui Dumnezeu pentru mântuirea și eliberarea omenirii; pe mai departe fiecare plan contrar cu scopul lui Dumnezeu, pentru mântuirea omului, vine dela Diavol și este pus la cale de dânsul în scopul vădit, ca să atragă atenția oamenilor dela îngrijirile hotărîte ale lui Dumnezeu. Hotărîrile lui Dumnezeu sunt drepte și raționale, până când despre altele aceasta nu se poate zice. Noi recunoaștem cu mult mai mult, că toate leacurile oferite de oameni sunt necum-pătate, că vin dela Diavol, și prin ele întunecă mintea oamenilor, că să-i țină departe dela pertractarea scopului lui Dumnezeu.

Nu este deloc lipsă, ca mai multe îngrijiri decât una să se execute pentru binecuvântarea oamenilor. Noi vedem însă că poporului i se ofere mii de planuri făcute de oameni, și deoarece toate acestea planuri sunt neraționale și se contrazic unul cu altul, o minte sănătoasă trebuie să tragă concluzia că nici unul dintre aceste planuri nu sunt folositoare. Dacă mai departe cercetăm motivul adevărat pentru facerea acestor planuri, vom recunoaște, că ele toate sunt inspirate de cel rău. Împrejurarea aceasta trebuie să îndemne pe oameni inteligenți, ca să cerceteze cu mai multă băgară de seamă scopul dumnezeesc și lucrarea lui. Dumnezeu invită pe om, ca să vină la el și să se judece cu el. Spune: „Dacă faci aceasta, atunci nu îngreuiază cântarul neleguirea ta pe care ai avut-o. Eu vreau să-ți arăt calea dreaptă, și dacă tu urmezi calea mea, atunci te voi face alb ca lână curată și curat ca zăpada ce cade din cer.”

Lucrările lui Iehova

CREEREA pământului nu a fost numai un caz din întâmplare; și nicidecum nu a fost un rezultat al puterilor oarbe ale naturii, cum susțin uni învățați inchipuiți. Pământul a fost făcut după voința lui Dumnezeu și creat direct sub supraveghera sa.

În Evrei 3:4 stă scris: „Orice casă este zidită de cineva, dar cel ce a zidit toate lucrurile este Dumnezeu.”

Mai departe citim în Isaia 42 versetul 5: „Așa vorbește Iehova, Dumnezeu, care a făcut cerurile și le-a întins, care a întins pământul și cele de pe el.”

Vârstele viitoare vor fi mărturii despre aceea, cum alte planete de o mărime mult mai mare decât pământul vor reoglindi măreția Creatorului în modul cum va fi descoperit dincolo; cu toate acestea nu se poate crede omeneste, că oarecând oarecare dintre aceste planete va fi onorată mai mult decât pământul. Dacă omul vine la aceea, ca să prețuiască laptele acestea, atunci și aprecierea lui față de marele privilegiu de care l-a împărtășit marele Creator, va fi mai mare.

Ceeace ridică pământul la o stare atât de importantă, care nu va fi depășită de nici o altă planetă, este faptul, că pe pământ a fost prezentată drama cea mare a creațiunii.

Pe mai departe trebuie să ne gândim la aceea, că Logos, fiul măreț și — la creerea tuturor lucrurilor — măestrul lui Iehova, în urma dorinței Părintelui său a părăsit locurile cerești, a venit pe pământ, unde a fost expus la cele mai aspre încercări; și că el a dat dovada aici de o purtare cuvenită a unui om desăvârșit față de Iehova, și în sfârșit a suferit moartea cea mai rușinoasă, încă după aceea a fost înviat din morți și a fost ridicat la slujba cea mai înaltă pe lângă Iehova în ceruri. Toate acestea s'au întâmplat, ca voia lui Dumnezeu la timpul său hotărât să fie întipărită neșters în mintea creaturilor sale de pe pământ și din cer, și aceasta să servească apoi spre mântuire vecinică pentru popoarele de pe pământ și spre preamărirea lui Iehova.

Despre aceasta stă scris, că așa cum Isus Cristos, „la înfățișare a fost găsit ca un om, s'a smerit și s'a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce. Deaceea și Dumnezeu l-a înălțat nespun de mult, și i-a dat un nume, care este mai presus de orice nume; pentruca în numele lui Isus să se plece fiecare genunchiu al celor din ceruri, de pe pământ și de sub pământ, și fiecare limbă să mărturisească, spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Cristos este Domnul.” — Filipeni 2:8-11.

Înălțarea lui Isus întrece orice stare a tuturor celorlalte creaturi ale lui Dumnezeu și în afară de Iehova nimenea nu va mai fi așa de înălțat. Înălțarea aceasta nu a fost răsplată pentru că Isus ar fi desvoltat ceva în lăuntrul său; nu pentru că ar fi desvoltat un caracter deosebit și despărțit de el. Înălțarea lui n'a fost nici răsplată

pentru lucrurile sale, pe care le-a făcut înainte de venirea lui pe pământ, ci răsplata a primit-o în urma credincioșiei lui față de datorința și legământul său față de Iehova, în decursul vieții sale ca om pe pământ și din pricina împlinirii cu credincioșie a slujbei și îndatoririlor sale de pe pământ, cu cari l-a încredințat Părintele lui, pământul a fost ales, ca să fie locul unde Isus a trebuit să-și câștige biruința sa prin credință. Prin aceea ce Isus a adus la îndeplinire pe pământ, pământul a fost onorat mult mai mult decât toate celelalte planete.

Deoarece Iehova a folosit pământul și pe om pentru hotărîrea sa care cuprinde vecinicia, și deoarece fiul său iubit în decursul vieții sale omeneste de pe pământ și-a dovedit credincioșia datorinței sale față de Iehova Dumnezeu, înaintea oamenilor și îngerilor, trebuie să tragem concluzia, că pământul este planeta cea mai favorizată din creațiunea mare planetară a lui Dumnezeu și întotdeauna va fi scump pentru inima Creatorului. Omul, care călătorește în lung și în lat pământul, nu are încă aprecierea adevărată a harului mare, de care a avut parte din mâinile Creatorului; însă la timpul stabilit de Dumnezeu va veni la aprecierea adevărată și deplină.

Dumnezeu a făcut pământul potrivit și pentru viața animalică, care se găsește pe el. Animalele se nutresc, beau, se bucură de existența lor, și la timpul hotărît mor. Omul este mai mult decât un simplu animal; este mai mult, decât numai ca să existe și să-și susțină soiul după felul lui. Puterea de cugetare a omului îl face în stare, ca să cerceteze adevărurile mari ale scopului lui Dumnezeu și aceasta îl ridică mult deasupra creațiunii animalice. Spiritul omului dorește hrană, și Creatorul lui îndurat în toate felurile s'a îngrijit de un surplus de hrană atât spirituală cât și trupească.

Uni au primit deja acum destulă privire în lucruri, ca să poată declara, că omul poate să cerceteze fără sfârșit minunile pământului și alte lucrări ale creațiunii mari a lui Iehova, și că la aceste cercetări va tot crește admirația lui adoratoare față de Creator. În aceste lucrări minunate ale creațiunii se descopere înțelepciunea, dreptatea, iubirea și puterea lui Dumnezeu. Dacă omul începe să recunoască aceasta, va fi cuprins de mirare, admirație, evlavie sfântă și temere față de mărețul maestru pictor al creațiunii. La aceasta trebuie să vină înainte de ce ar putea să învețe înțelepciune. În adevăr înțelepciunea este o cunoștință folosită amăsurat voinței lui Dumnezeu. Pentru aceasta omul trebuie mai întâi să cunoască ceva despre Dumnezeu și să-l cunoască în oarecare măsură, înainte de ce ar putea să fie înțelept într-o măsură oarecare. Cu omagiu profund și cinstire, în temere sfântă și cu cutremur înaintează cercetătorul adevărului tot mai mult înainte în cunoștința despre cel Atotputernic. În măsură ce crește aprecierea lui față de

cunoștința dumnezească, crește și aplecarea lui iubitoare față de Dumnezeu. Pentru el este o fericire ca să știe mai mult despre lucrurile lui Dumnezeu, și bucuria lui îl tot îndeamnă, ca să cerceteze tot mai mult. Unul dintre sfinți lui Iehova, meditănd despre minunile creațiunii, a exclamat: „Mari sunt lucrările lui Iehova cercetate de toți cei ce-l iubesc.” — Psalm 111:2.

Biblia este cuvântul lui Dumnezeu, care a fost dat și descoperit creaturi sale omului. Cugetul general între oameni este acela, că Biblia este o colecțiune de cugetări exprimate ale unei mulțimi, adunate după bunul plac. Vina pentru susținerea aceasta este la însuși oameni, cari au înfățișat pe Dumnezeu și cuvântul său în mod fals.

Biblia dă o explicare clară a scopului lui Dumnezeu cu pământul și cu omul, care pe vremuri a fost pus de stăpânitorul lui. Capitolele introductive arată, că ele au fost date pentru învățătura omului. Ea descoperă, că după voința lui Dumnezeu, omul atât timp, până când ar fi rămas în armonie deplină cu Creatorul său, putea să fie domnitorul nemărginit al pământului.

Cea dintâie amintire a omului și a scopului lui Dumnezeu cu el sună: „Apoi Dumnezeu a zis: Sa facem om după chipul nostru, după asemănarea noastră, el să stăpânească peste pești mări, peste paserile cerului, peste vite, peste tot pământul și peste toate târătoarele cari se mișcă pe pământ. Dumnezeu a făcut pe om după chipul său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut. Dumnezeu i-a binecuvântat și le-a zis: Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pământul, și supuneți-l; și stăpâniți peste pești mări, peste paserile cerului, și peste orice viețuitoare care se mișcă pe pământ.” — 1 Moise 1:26-28.

Explicarea Sfintei Scripturi, dacă o înțelegem potrivit, spune, că Dumnezeu a creat pe om ca să fie reprezentantul său pe pământ. Dumnezeu a înzestrat pe omul desăvârșit cu capacitățile minți, dreptăți, înțelepciuni, iubiri și puteri, și pe lângă acestea i-a dat libertatea voinței. În privința aceasta a fost omul creat în chipul și asemănarea Creatorului său.

Iehova a creat pământul și astfel în puterea dreptului de Creator este proprietatea lui. El a pus în acțiune legile sale, ca să producă rezultatele dorite, și ele au și fost executate în deplină armonie cu voința sa. Cerul și pământul au fost create prin expresiunea voinței lui Dumnezeu, cum se spune în Psalm 33:6,9: „Cerurile au fost făcute prin cuvântul lui Iehova și toată oștirea

lor prin suflarea guri lui. Căci el zice și se face; poruncește și ce poruncește ia ființă.”

Instrăinați dela Dumnezeu și nesocotind legile lui Iehova, oameni vorbesc și se poartă cu privire la pământ ca și cum ar posedă un drept presupus de descoperire sau luare în stăpânire peste el. Legile adoptate prin convențiile internaționale recunosc dreptul asupra unei țări pe bază de așa numită descoperire. Cum unii luptându-se eroic cu valurile oceanului, au debarcat pe țărmurile Americii, imediat au arborat steagul domnitorului lor și au luat țara în stăpânire. Un om sboară asupra teritorului dela polul nord, lasă se cadă jos un steag al națiunii sale, și după aceea declară, în numele regelui său domnitor, că are drept de proprietate asupra ținutului aceleia, pe bază de descoperire.

„Clasa celor supra egoiști, a domnitorilor, îngrădesc o parte a pământului și declară că este proprietatea lor, și după aceea se fac stăpânitori țări, uzufructuari aceleia, până când alți oameni cărora dîmpotrivă nu le dau niciun drept de proprietate de pământ, adeseori trebuie să lucreze pământul cu trudă aproape ca robi lor. Omul nu posedă un astfel de drept rezervat dela naștere.

Pământul aparține lui Iehova, ca el să fie folosit de toți oameni în armonie cu voința lui Dumnezeu. Că omul ar putea aplica o metodă mai bună pentru luarea în stăpânire și pentru folosirea pământului, decât metoda folosită până acum, despre aceasta nu este vorba. Întrebarea pusă aici, care așteaptă rezolvare este aceea: Cui aparține pământul?

Răspunsul nu poate să sune altfel decât: El aparține lui Iehova și la timpul stabilit de Dumnezeu omul va stăpâni pământul în armonie cu voința lui Dumnezeu.

Dumnezeu este drept. Din aceasta rezultă că nici o clasă de oameni nu are drept, ca prin aplicarea nedreptăți față de altă clasă de oameni, să pună stăpânire pe țară. În psalmul 47:2,4 stă scris: „Căci Iehova Cel Prea Înalt este înfricoșat [atotputernic]: El este împărat peste tot pământul. El ne alege moștenirea.”

Că omul nu are drept să dispună asupra pământului împotriva voinței lui Dumnezeu, este descris în cuvântul lui Dumnezeu. „Pământurile să nu se vândă pe vecie, căci țara este a mea.” (3 Moise 25:23) Dumnezeu a îngăduit ce-i drept omului să urmeze calea aleasă de el însuși; însă dacă omul va înțelege și va prețui legătura adevărată dintre el și Dumnezeu, atunci pământul va fi făcut să servească binele comun al omenirii întregi.

(W. T. din 1 Februarie 1932)

Organizația lui Iehova

RASPUNZAND la unele întrebări cu privire la prezența sa a doua, sfârșitul lumi și venirea lui la ai săi, a zis Isus Cristos marele profet: „Atunci se va arăta în cer semnul Fiului Omului.” (Matei 24:30) Acest mare semn al Fiului Omului,

a apărut în cer — amăsurat profeției — după anul 1918, și anume cu ocazia venirii Domnului la timpul său. Ce este dar semnul acesta?

Dumnezeu a lăsat prin profetul său mare, căruia i-a dat o descoperire, ca să însemneze urmă-

toarele cuvinte profetice in Apocalips 12 versetul 1: „In cer s'a arătat un semn mare: o femeie învăluită in soare, cu luna sub picioare, și cu o cunună de douăsprezece stele pe cap.” Este de tot sigur, că semnul amintit in profeția aceasta este in armonie cu aceea despre ce a vorbit Isus in profeția sa. In ambele cazuri cuvântul semn este tradus din aceeaș rădăcina grecească. Pe mai departe este sigur, că semnul acesta nu se putea vedea și aprecia mai înainte, de venirea Domnului la templul său, când templul s'a deschis. Un semn inseamnă un semn de recunoaștere sau o dovadă pentru constatarea neîndoelnică a unui fapt. „Semnul mare” amintit trebuie să fie ceva, ce se întâmplă in împlinirea profeției; și din împrejurarea că semnul acesta trebuie să se vadă in cer, rezultă, că va fi recunoscut din partea acelor, cari au o privire a lucrurilor cerești.

Iehova face toate in ordine și pășește înainte după ordine. El nu cunoaște confuzia. In 1 Corinteni 14:33 citim: „Căci Dumnezeu, nu este un Dumnezeu al neorândueli, ci al păcii, ca in toate adunările sfinților.” Sfârșitul i-a fost cunoscut dela început, și din pricina aceasta toate trebuie să lucreze la el in ordine precisă și să aibă loc la timpul stabilit de el. In profeția întâie care a fost dată, a vorbit Dumnezeu despre femeia, care va aduce la viață „sămânța” sau odrasla, care va fi folosită pentru executarea scopului lui Dumnezeu. Profeția aceasta nu se putea aplica asupra Evei și a vreunui copil de al ei, ci trebuia să se refere la ceva ce a fost închipuit profetic prin femeie și sămânța ei. Sfânta Scriptură ne procură dovada, că „sămânța” este „Cristosul”, unsul lui Dumnezeu, sau Messia. (Galateni 3:16, 27-29) Cu privire la „sămânța” stă scris in Galateni 4:26: „Ierusalimul de sus este liber, care este mama noastră”, prin ce sunt însemnați toți aceia, cari fac parte din „sămânța” aceea. Orașul pământesc Ierusalim pentru aceasta trebuie să se refere la organizația de sus a lui Dumnezeu. Pentru aceasta folosește Scriptura o femeie, ca să reprezinte in mod simbolic organizația lui Dumnezeu. Noi trebuie să știm că Dumnezeu are o organizație, deoarece toate se fac in ordine, și nimica nu s'ar putea face fără o organizație. Pentru aceasta concluzia finală este de netăgăduit, că femeia din profeția amintită, Apocalips 12:1, este organizația lui Dumnezeu.

S'ar putea spune cu drept cuvânt, că pe timpul acela Dumnezeu a avut o organizație; însă deoarece pământul a fost hotărît pentru om, și deoarece Sfânta Scriptură a fost scrisă pentru astfel de oameni de pe pământ, cari au fost pregătiți pentru organizația lui Dumnezeu, astfel profeția de sus trebuie să se refere la organizația, activitatea „căreia este in directă legătură cu oameni. Ea trebuie să se aplice la o organizație care a fost construită chiar pentru oameni, și anume in înțeles mai restrâns pentru astfel de oameni, cari vor fi luați in clasa templului și ei însiși trebuie să fie făcuți o parte constitutivă a organizației lui Dumnezeu. Isus marele profet, a rostit

o profeție față de învățăceii lui: „In casa Tatălui meu sunt multe locașuri. Dacă n'ar fi așa, v'aș fi spus. Eu mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce mă voi duce și vă voi pregăti un loc, mă voi întoarce și vă voi lua cu mine, ca acolo unde sunt eu. să fiți și voi.” — Ioan 14:2, 3.

Cu expresiunea „locașuri” in textul acesta se înțeleg locuri pentru odihnă, sau de rămânere, adică locuințe. In organizația lui Dumnezeu sunt numeroase slujbe sau locuri pentru a sta și a rămâne. Explicarea lui Isus așa sună, că el pleacă ca să pregătească un loc in organizația aceea pentru urmași lui credincioși de pe pământ. Prin aceasta așa s'a cugetat, că unora ca aceștia le va pregăti un loc in organizația lui Dumnezeu, ca acolo să fie laolaltă cu el, și la timpul hotărît se va întoarce și-i va lua la sine, ca astfel pentru totdeauna să rămână cu el. Dela suirea la cer a lui Isus ținta principală a dorinței și speranței urmașilor adevărați ai lui Isus Cristos, a fost întoarcerea lui și întemeierea împărăției sale.

Când Isus a vorbit despre semnul ce trebuia să apară in cer, prin aceasta a rostit o profeție despre venirea lui și despre împărăția lui. După ce împărăția a fost întemeiată, și activitatea ei a început, urmași credincioși ai lui Isus trebuie așa dar să fie clarificați despre aceasta, și să aibă clar inaintea lor dorțile referitoare. Dacă o femeie dă naștere unui copil, aceasta inseamnă, că copilul acuma a fost adus in existență, ca să-și înceapă activitatea vieți. Aceasta lasă cu siguranță să fim in clar, că semnul apărut in cer inseamnă pentru clasa templului dovada servită sau semnul de recunoaștere, că împărăția a început. (Psalm 2:6) Aceasta trebuie să fie recunoscută de unii dintre credincioși încă înainte de luarea lor in mărirea Domnului.

Femeia amintită in profeția din Apocalips 12:1, apare „îmbrăcată in soare, și avea luna sub picioarele sale”. Dumnezeu a creat soarele și lumina ce emană dela el. (Psalm 74:16) Intr'o profeție despre împărăția lui Dumnezeu stă scris: „Sămânța lui va dăinui in veci; scaunul lui de domnie va fi inaintea mea ca soarele.” (Psalm 89:36) In psalm 84:11 citim: „Căci Iehova Dumnezeu este un soare și un scut.” In psalmul 104:2 se spune, că Iehova se acopere cu lumina, ca și cu o manta. Luna de sub picioarele femeii ar însemna in mod simbolic, că legea lui Dumnezeu este voința sa hotărîtă, și că cei ce iubesc pe Dumnezeu, vor fi conduși de ea, și astfel vor umbla pe cărarea adevărată. Citim in psalmul 89 versetul 37: „Ca luna, va dăinui in vecie, și ca martorul credincios din cer.” In psalm 19:7 stă scris: „Legea lui Dumnezeu este desăvârșită și înviează sufletul.” In psalmul 119:105 se spune: „Cuvântul tău este o candelă pentru picioarele mele și o lumină pe cărarea mea.”

Femeia îmbrăcată in lumina soarelui și care călătorește pe calea dreaptă, reprezintă pe organizația lui Dumnezeu, care este luminată de el, și care înaintează in armonie cu voința lui Dumnezeu. Pe capul femeii se putea vedea o cunună,

care în mod profetic spune: Capul organizației lui Dumnezeu este Cristos Isus marele profet, preot, împărat și executorul suprem al lui Iehova, căruia i s'a dat orice putere în cer și pe pământ. (Matei 28:18) Că în coroană erau douăsprezece stele, arată cele douăsprezece împărțiri ale organizației mărețe a lui Iehova, reprezentate prin cei doisprezece apostoli. (Apocalips 7:5-8) Acest semn mare sau minune, va fi văzut acum — după ce templul din cer s'a deschis — de către membri clasei templului, cari petrec încă pe pământ, la lumina fulgerelor lui Iehova.

După psalm 110:1, Domnului Isus, după ce s'a suit la cer i s'a spus: „Sezi la dreapta mea, până când îți voi supune dușmani așternut picioarelor tale.” Fără îndoială Isus a dorit mult, ca să se pună pe treabă, ca să arunce afară pe dușman și să curățească numele Părintelui său: și cum arată profetul, a trebuit să vină timpul, când va face toate câte trebuia. Aceasta ar însemna începutul sau punerea la cale a împărăției, a guvernului. Pentru aceasta descrie profeția Apocalipsului în 12:2 organizația lui Dumnezeu ca pe o femeie însărcinată, care stă chiar înainte de a lăsa și zace în dureri [sau dorește] să nască. A trebuit să sosească timpul, când Isus Cristos își ia puterea și va face împărăția sa să intre în activitate, deoarece Dumnezeu a lăsat să se profetească în Psalm 110:2, că va trimite pe Isus, ca să domnească în mijlocul dușmanilor săi. Aceasta ar semnala împlinirea din psalm 2:6, anume, că Dumnezeu așază pe tronul său pe împăratul său. Ar fi de aceeași însemnătate cu nașterea, cu aducerea în existență sau începutul împărăției, care trebuie să stăpânească lumea întreagă; ar fi evident o împlinire a profeției care este dată în Apocalips 12:5: „Ea a născut un fiu, un copil de parte bărbătească. El are să cărmuiască toate neamurile cu un toiag de fier. Copilul ei a fost răpit la Dumnezeu și la scaunul lui de domnie.”

„Copilul de parte bărbătească” este guvernarea lui Dumnezeu, care trebuie să aibă puterea supremă și domnia peste toate popoarele și națiunile de pe pământ și nu va suferi nici o împotrivire. În felul acesta ni se arată împărăția lui Dumnezeu, guvernarea căreia va fi în deplină armonie cu voința Celui Prea Înalt. Aceasta este împărăția, după care a învățat Isus pe învățăceii lui să se roage: „Vie împărăția ta, fie voia ta, precum în cer așa și pe pământ.” (Matei 6:10) Deci profeția aceasta arată pe organizația lui Dumnezeu, preumbrită prin o femeie, care este îmbrăcată în soare și naște sau aduce în existență împărăția la o stare de domnie.

Timpul de așteptare a lui Isus s'a sfârșit în 1914. (Evrei 10:13) Această a însemnat totodată și timpul sfârșitului domniei lui Satan, căruia de atunci încolo nu i s'a mai îngăduit ca neimpiedecat să procedeze după placul său. În vremea aceea a început războiul mondial, în care am văzut împlinirea profeției mari a Domnului cu privire la venirea lui a doua oară, și cu privire la sfârșitul lumi, cum dovedește Matei 24:7-9. Urmașilor adevărați ai lui Isus Cristos nu le era cu puțință să vadă mai înainte de 1918 „semnul din cer”, deoarece Domnul numai în 1918 a venit la templul său, și atunci a început să dea o lumină mai clară clasei templului asupra cuvântului lui Dumnezeu. (Apocalips 11:19) Domnul în timpul acesta — amăsurat profeției sale — a pregătit pentru membrele corpului său „un loc”, și acum era sosit, ca să le asigure un loc în organizația lui Dumnezeu și să le dea lumină mai mare, ca să fie în stare să stabilească ce este voința lui Dumnezeu cu privire la dânși. Nașterea națiunii sau a guvernului, începutul împărăției Domnului prin așezarea aceluia pe tronul său, precum și venirea lui la templul său sunt adevăruri deschizătoare, pentru deschiderea multor profeții, pe cari Dumnezeu acum le descopere poporului său.

(W. T. din 1 Februarie 1932)

Scrisori interesante

Un popor pentru lauda numelui său

Iubite frate Rutherford!

Scriu din incredința grupului Rotherham din Anglia.

Cu ocazia întruniri economice anuale, am votat cu unanimitate o rezoluție, și am hotărât ca să trimitem o copie de pe ea și sediului principal, ca în felul acesta să vă dăm în știre, că noi sprijinim cu toată inima hotărârea adusă la Columbus.

În urma evenimentelor politice din timpul din urmă, apăsarea și mizeria din țară se tot înrăutățește, așa încât astăzi oamenii au lipsă mai mult ca oricând de o solie de mângâiere. Preoțimea tot pierde din înaintea oamenilor cari se cugetă cinstiți, deoarece îndeamnă poporul, ca să ia asupra-și alte mizerii impuse de politicieni îndemnați de comerțul mare.

Noi suntem fericiți că avem privilegiul ca să putem spune suferinșilor, că împărăția lui Cristos, o domnie dreaptă este unica speranță a oamenilor suferinși. Noi

suntem pătrunși de o mulțumire profundă față de Părintele nostru ceresc, pentru că ne-a dat un nume, care ne deosebete pe noi ca pe reprezentanți ai Celui Prea Înalt.

Privim acum înainte la zilele ferice cari stau înaintea noastră cu broșura „Împărăția”; deoarece privim aceasta ca și o solie potrivită vremii în care trăim. Suntem foarte mulțumiți pentru reducerea prețurilor literaturii; și deoarece vedem, că aceasta trebuie să cuprindă în sine o muncă încordată adevărată în fabrica de cărți, ne exprimăm mulțumirea tuturor aceluia din biroul principal cari ne fac posibil aceasta.

În sfârșit mulțumim Părintelui nostru ceresc pentru mâncările atât de scumpe, pe cari le primim în „revistă” și în „Lumină”, precum și acum în cartea „Justificare”; și rugăm pe Părintele ceresc, ca să-și reverse binecuvântările asupra ta și asupra osteneților tale, pentru a cinsti și a lauda numele său sfânt.

H. Braddock, secretar.

Rezoluție

Ca o grupă de oameni consacrați pe deplin lui Iehova, cari s'au întrunit la adunarea obișnuită economică anuală în ziua de 4 Octombrie 1931 în Rotherham, Anglia, dorim să dăm în scris, că primim fără nici o rezervă hotărîrea formulată în 26 Iulie 1931 la congresul din Columbus.

Din îndurarea Domnului nostru Isus Cristos și a Părintelui nostru ceresc, primim și purtăm cu bucurie numele, pe care gura lui Iehova ni l-a hotărît: Martori lui Iehova.

Suntem hotărîți ca să fim martori lui credincioși și adevărați și să ducem mărturia despre numele său mare și despre împărăția lui tuturor oamenilor din împrejurimea noastră, corespunzător porunci sale; și deoarece suntem făcuți cunoscuți neîndoind, ca niște oameni cari cinstesc și laudă pe Iehova Dumnezeu și sunt devotați lui și serviciului său, declarăm, că în viitor dorim să fim cunoscuți ca grupa martorilor lui Iehova din Rotherham.

Martori lui Iehova!

Iubiți frați în Cristos!

Domnul Iehova să fie lăudat totdeauna și în veci. El este mare și înălțat. Noi suntem plini de bucurie și îi suntem devotați cu inimă plină de mulțumire. Numele său este înălțat, și numai singur Iehova este vrednic de adorațiune. Îi mulțumim pentru faptele lui cele mari și de lumina minunată, pe care ne-a dăruit-o prin organizația sa. Îndeosebi ne bucurăm de ocaziile minunate de serviciu pe cari ni le întinde, ca în calitate de martori săi să facem cunoscut națiunilor numele său cel sfânt. Cum am fost umpluți de bucurie, când Iehova ne-a dat numele cel nou! Noi l-am pri-

mit cu unanimitate și dorim să justificăm numele său cel sfânt. Noi nu dorim să fim urmași oareșcărui om, ci urmași Domnului nostru Isus Cristos și martori lui Iehova. Noi recunoaștem Societatea Turnul de Veghere Biblii și Tractate ca organizația întocmită și aprobată de Iehova, pentru a transmite națiunilor vestile sale.

Pentru aceasta a fost pentru noi o bucurie deosebită, când Societatea Turnul de Veghere Biblii și Tractate a organizat aici în Löhne (Germania) o întrunire de sfârșit de săptămână, care s'a ținut în 24. I. în Hotelul Central sub conducerea Societății Turnul de Veghere.

Această întrunire a fost un mare ajutor și încurajare pentru frați din Minden-Ravensberg și Lippe. Au fost reprezentate 25 grupe cu peste 500 de frați. Pe lângă mai mulți vorbitori și fratele Balzereit a ținut o vorbire. După aceasta fratele Schurstein a citit o rezoluție celor adunați.

„Rezoluție”

Martori lui Iehova într'un număr de peste 500 de frați adunați azi în Löhne, își arată prin aceasta cu unanimitate hotărîrea lor ca să concluceze cu Iehova, cu împăratul său și cu conducerea organizației sale de pe pământ, pînăce numele lui Iehova va fi justificat cu totul aici pe pământ.”

Primirea rezoluției acesteia a fost punctul culminant al întruniri. Rezoluțiunea a fost primită cu unanimitate și cu hotărîre prin ridicarea de pe scaune a celor prezenți.

Dorim ca și pe mai departe să avem parte la justificarea numelui lui Iehova. Lăudat să fie Iehova pînă în veci vecilor.

Impreună martor al vostru

Victor Erdmenger
secretarul martorilor lui Iehova, grupa Löhne.

Textul pentru adunarea de declarațiune

Mercuri 1 Iunie 1932

Și am auzit, ca un glas de gloată multă... [care zicea]: Aliluia! Domnul, Dumnezeuul nostru Cel Atotputernic, a început să împărătească. — Apocalips 19:6.

Vestea vestită în versetul acesta stabilește timpul, când începe această cântare de laudă, anume la timpul acela, când atotputernicul Dumnezeu ridică pe iubitul său fiu pe tronul său în Sion și acesta începe domnia sa. Ingerul al șaptelea a început să trâmbițeze, și vestirea se face spre preamărirea lui Iehova. Era în Detroit, în anul 1928, când rămășița de pe pământ a auzit această cântare de laudă, a luat-o și a început, să o lase să răsună peste pământ, și pentru aceea și rămășița poporului lui Dumnezeu de pe pământ trebuie să aparțină la aceia, cari își împreună vocile lor în cântecul de aliluia. Deaceia trebuie să se deie o mărturie întinsă pentru adevăr, și aceasta o va face rămășița. Iehova este Dumnezeu; aceasta să fie vestită acuma de către toți aceia, cari îl iubesc. Mai târziu și alți își vor uni glasul în cântarea de laudă; însă rămășița acuma trebuie să cânte. — Lt. II, pagina 150, 149.

Mercuri 8 Iunie 1932

Eu spun: Păzește poruncile împăratului, din pricina jurământului, făcut înaintea lui Dumnezeu. Nu te grăbi să pleci dinaintea lui. — Eclesiastul 8:2,3.

Legătura dintre elementele comerciale, politice și bisericesti se va rupe și elementul bisericesc va fi lepădat înainte de Armagedon și va fi nimic. Însă rămășița și după aceea va fi amenințată de pericol de către alți dușmani, și ea trebuie să umble cu precauțiune și să urmeze exact legile lui Dumnezeu, dacă vrea să fie păzită. Scopul lui Satan este acum îndreptat spre aceea, ca să nimicească pe rămășiță, și el va avea și va întrebuița și pe mai departe reprezentanți pământești, pînă când în fine Armagedonul va mătura cu totul puterea și organizațiunea sa. Poporul lui Dumnezeu trebuie să fie pregătit și treaz, ca să poată fi siguri, că Iehova îi va ocroti și de acești alți dușmani. Ei trebuie să continueze să facă aceasta, creace le va aduce mântuire și păzire prin Iehova de către dușman și reprezentanți săi. — W. 1.9.31.